

рѣчь на дѣволъ-тѣ. — Исторія-та на това необыкновенно и любопытно явленіе до сега е била съвѣстѣмъ захвърлена и поради това е още тъмна и неизвѣстна. Ные тукъ ще приведемъ само слѣдующій разсказъ, за покатоличванье-то на Пловдивски-тѣ павликене (богумили), разсказъ, който колко годѣ може ни да понятіе за причина-та на това явленіе. — Тѣ не сѣ имали свой духовенъ началникъ, както друга-та рая, който да ги представлява и защищава прѣдъ Царско-то правителство, и поради това сѣ трыпѣли много неправди и кривди, безъ да е имало, кой да ся застъпи за тѣхъ. Доведени до едно крайно състояніе чрезъ своето беззащитно положеніе, тѣ на 1829 год. сѣ ся обръщали съ просба къмъ тогавашніи Пловдивски митрополитъ (Никифоръ?) за да ги вземе подъ свое покровителство, като му сѣ се общавали при това, че щѣтъ се присѣдинѣтъ къмъ православна-та църква. Но тази имъ просба е била отхвърлена, и тѣ тогава сѣ были принѣдени да прибѣгнѣтъ съ такова предложеніе, при агенти-тѣ на католическа-та пропаганда, които и на радо сръдце сѣ побръзали да ги вземѣтъ на рѣка ¹⁷⁾. Съ подобенъ начинъ, види се, были сѣ покатоличени павликене-тѣ и по други-тѣ мѣста въ Българія. По-горѣ казахме че брой-тѣ на покатоличенни-тѣ до сега Българе се простира до 50 или най-много до 60 хилѣди; отъ тѣхъ само половина-та, нѣщо около 30,000 хилѣди, живѣѣтъ въ Българія, а именно ¹⁸⁾:

4,000, между Свищовъ и Никополь.

12,000 въ Пловдивъ и въ околности-тѣ му.

¹⁷⁾ Виж. О Асѣню 26, 27. Трѣбва да забѣлежимъ при това че авторъ-тѣ на тази книга не вѣрно е мислилъ, че Павликене-тѣ сѣ пріели католическа вѣра „въ врѣмя кръстоноснихъ походы.“ Въ това се лъжѣтъ и много още иноземни писатели. —

¹⁸⁾ Вземаме тѣзи подробности изъ *Bulgarische Fragmente* Каница: *Oesterr. Revue* 1864, ч. 7. стр. 237.